

9568
В. ВИННИЧЕНКО

ПРОМІНЬ СОНЦЯ

КООПЕРАТИВНЕ ВИДАВНИЦТВО

— РУХ —

Ш5(2-4/1)-644

„РУХ“ КООПЕРАТИВНЕ ВИДАВНИЦТВО

ПОВНЕ ВИДАННЯ ТВОРІВ

В. ВИННИЧЕНКА.

Зібрав до друку Т. Черкаський

Оповідання:

Том	I кн. 1 Краса і сила та інші опов.	Ціна 90 к.
„	„ 2 Голота й інші оповід.	90 „
„	II Дим та інші оповід.	90 „
„	III Момент і інші оповід.	90 „
„	IV Дрібниця й інші оповід.	90 „
„	V Історія Якимового будинку й инш. опов.	90 „
„	VI Босяк і інші оповід.	90 „
„	VII Олаф Стефензон і інші оповід.	90 „
„	VIII Боротьба й інші оповід.	90 „

Драматичні твори:

Том	IX Дизгармонія. Щаблі життя	90 к.
„	X Великий Молох. Memento	90 „
„	XI Чужі люди. Базар	90 „
„	XII Брехня. Співочі товариства	90 „
„	XIII Чорна Пантера й Білий Медвідь. Натусь. Дочка жандарма	90 „
„	XIV Молода Кров. Пригвождені	90 „
„	XV Панна Мара. Гріх. Закон.	1 карб. —

Романи:

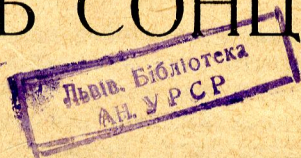
Том	XVI Чесність з собою	1 карб. 10 к.
„	XVII Рівновага	—
„	XVIII „По свій“	—
„	XIX Божки	—
„	XX Хочу	—
„	XXI Записки Кирпатого Мефістофеля	1 карб. 30 к.
„	XXII Заповіді батьків	—

06/10

В. ВИННИЧЕНКО

9368

ПРОМІНЬ СОНЦЯ

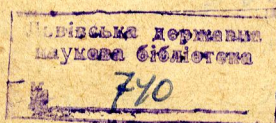

41724

КООПЕРАТИВНЕ „РУХ“ ВИДАВНИЦТВО

| 891.79-3 |

КИЇВ—1927

Трест „Київ-Друк“, 8-ма друкарня,
вул. Л. Толстого, № 5.

Укрголовліт № 2480(3435). Зам. 43.—4.000.

Промінь сонця

Поручик Сидоркевич ішов побіч взводу салдатів, подивлявся на двох «вольних», яких оточували багнети рушниць, і неодступно думав одне й те саме: чому той високий так покірно йде? Менший, коли його виводили з тюрми, кусав принаймні руки салдатів, лаявся не гірше самих салдатів, опинався, верещав. Йому мусіли звязати руки, затулити ганчіркою рота й бити прикладами в спину, щоб ішов.

Цього поручик Сидоркевич розумів і, будучи на його місці, робив би те саме, а то ще й гірше. Але той, другий, чому він так байдуже корився всьому, що йому казали робити? Адже ж він знає, куди його ведуть; знає ж він, що це остання його ніч, що ніколи вже не буде для нього ні цих вулиць, ні неба, ні людей, ні навіть багнетів рушниць.

Він це знає, а йде так само, як і всі, як і він, поручик Сидоркевич, який завтра ходитиме, позіхатиме, гратиме у корнета Сипайлова в карти. Йому так само й холодно, як і всім, і спотикається так же, як і салдати, що ведуть його.

Вулиця кінчалася і від неї вилками розбігались дві інші вулиці. Сидоркевич зупинив взвод і почав радитись з фельдфебелем Кирпою, куди звернути.

«Вольні» також зупинились. Менший шось, мабуть, зробив недозволене, бо круг його тісніше стулились салдати. Високий же озирався і, очевидно, теж шукав, кудю краше й ближче вийти в поле.

Світло лихтаря падало на його товсте, заросле колючою щетиною, лице і на тому лиці не було нічого особливого. Хіба що очі були якісь стоячі, застигли, хоч і рухались.

Такі очі поручик Сидоркевич часто бачив у товаришів-офіцерів, які напивалися до безпам'ятства.

Взяли наліво в темнішу вуличку й зачвакали по болоті. Вуличка була вузька та висока. Над нею, як волохаті гади, клубами повзли сірі хмари, на яких іноді блідою посмішкою танув світ захованого місяця. Лихтарів не було,—чи погасили вже, бо було недалеко до світання, чи зовсім тут їх не світили,—і здавалося, що йшли якимсь довгим понурим коридором підземної каторги. Серед тиші заснулих будинків з сліпими вікнами тяжко й погрозливо чвакав взвод салдат. Часами багнети стрічались у темі і тоді слизький дзвякіт порушував одноманітний такт салдатських ніг.

Сидоркевич всю минулу ніч піячив, не спав і голова його була гаряча та хвора.

І через те, мабуть, він ніяк не міг витрусить з неї цієї цікавості до високого. Його непереможно тягнуло дивитись на чорну пляму капелюха, що ледве видно було серед лісу багнетів. Що під тим капелюхом тепер діється? Як він може так іти? Як можна не зробити ні одного руху протесту?! Худоба й та реве, пручається, коли чує, куди її ведуть. Незрозуміло.

Вийшли знов на іншу вулицю. Тут так само було тихо й безлюдно, але світились подекуди лихтарі, від яких падали на болото й калюжки плями зеле-

няво-жовтого світу. Фельдфебель щось крикнув з другого кінця і салдати зачвакали твердіше та ще більше в такт. Вступаючи в смугу лихтарів, багнети починали грати холодним блиском і вся маса ставала сірішою.

Високий що-разу підводив голову і тупим, п'яним поглядом дивився на світло, немов не розумів, що воно й для чого тут...

Іноді очі його сковзали по Сидоркевичу і тому робилося від цього якось моторошно й ніяково.

Щоб струснути з себе це почування, поручик одвертав голову, голосно викрикував команду.

Передмістя кінчилося. Лихтарі знов зникли; замість будинків стали тягнутись пустирі й довгі безкраї тини, які своєю рівністю й порожнечою прокладали в мозку довгі, гнітючі лінії туги й безнадійности.

І раптом на повороті бризнуло від невеличкого будиночка ярке, червоне світло. Здавалось, на ганку хтось поклав велику жарину й роздмухував її. Під червоним лихтарем стояли темні постаті людей і від них чувся п'яний регіт, крик і жіноче хіхикання. На головах і плечах людських фігур хистко дрижало червоне світло.

Коли сіра, чвакаюча маса порівнялась з будиночком, крик і регіт стихли. Люди замовкли й напруженими очима стали проважати страшну процесію.

Сидоркевич бачив, як високий знов тупо подивися на світло лихтаря, потім на людей, зупинився на розпущених косах дівчини в зеленому й байду-же знов похилився. Так наче він ішов не на ту гору, звідки не вертаються, а на прохід в поле. Ніби завтра, чи позавтра, чи коли схоче, він може бачити і робити все, що йому захочеться.

Перейшли якийсь місток і вийшли в поле. Праворуч внизу важко човгала машина довгого заводу, що світив вікнами, а вліво чорніло весняне, пухке поле.

Всі не могли поміститись на дорозі і через те салдати йшли ріллею, гублячи такт і спотикаючись, а ті двоє—по самій дорозі. І те, що салдати пішли ріллею, а «вони» дорогою, приймалось всіма мовчки, як щось натуральне й обов'язкове. Тільки біля меншого йшло двоє салдатів і часами підпихали його в спину кулаками. З зав'язаним ротом і низько насунутою шапкою, він здавався раненим, якому розбито голову.

Високий же йшов трохи окремо. Ступав він твердо й рівно. Коли десь узявся вітер, Сидоркевич бачив, як високий підняв комір пальта і щільніше застібнувся, а стрічаючи калюжі, обережно обминав їх і перескакував, щоб не забруднити ніг.

В полі хмари клубилися вище і стало ясніше, хоч місяця так само не було видно. Вітер був холодний і злий. Він нервово, запихкано накидався на сірих людей і роздратовано свистів між багнетів. Потім, немов сам злякавшись, замовкав і прислухався. Але бачучи, що йому за те нічого не може бути, знов налітав, задирав поли салдатських шинелів і кидав в лице краплі дощу.

А рілля незримо пашіла свіжим, повним наготовлених сил духом. Чорне лоно побожно готувалось дати нове життя. Хмари любовно клубились над ним.

А між хмарами й лоном землі хутко посувалася сіра маса людей, посувалася серйозно, торжественно, заклопотана чимсь важним і необхідним, більш необхідним, ніж ця рілля, ніж ці хмари, ніж їхнє кохання. Ішли всі мовчки, ішли довго, так що здава-

лось, що повз завод проходили учора чи позавчора. Спускались в ярки, піднімалися, знов спускались.

Коли прийшли до ліска, де дорога повертала угору, Сидоркевич насторожено озирнувся й закричав:

— Смірно! Сомкнісь!

Салдати хапливо й мовчки збилися в тіснішу купу, оточивши дві чорні постаті арештантів.

Кущі тріщали під важкими чобітьми, багнети дзвкали, часами хто-небудь понуро лаявся.

Від схованого в хмарах місяця просівався ледве помітний світ і надавав кущам та деревам химерні й несподівані форми. Іноді здавалось, що попереду стоїть купа людей з наготовленими рушницями. Вони стоять ніби непорушно, але зараз же кинуться вперед і загремлять вистріли.

Через те поручик Сидоркевич майже кожної хвилини покрикував на салдатів й не зводив очей з двох «вольних». Але ті йшли так само, як і в полі: нижчого підпихало двоє салдат, а вищий ішов сам, похиливши голову й нічим не цікавлячись.

Непомітно небо стало сіріше й сіріше. Коли вийшли на гору, можна було вже бачить обличчя і пару від дихання спітнілих людей. Обличчя були стомлені і, як здавалося Сидоркевичу, немов розтерзані й винуваті. Особливо було щось в очах, не то злих, не то зляканих. І, головне, ніхто не дивився на «вольних», хіба що скося кине поглядом і швидко одведе очі вбік.

Коли піднялись на саму гору, по хмарах розлилася легка, ніжна, рожева фарба. То десь зійшло сонце. На набухлих, мокрих вітах голих дерев з весняним, особливим писком пурхали якісь пташки з довгими хвостами. Ці хвости хилитались то вгору, то вниз, наче пташки от-от мали попадати з дерев.

Вітер зробився немов м'якше й ніжніше. Хотілось умитися соковитою росою, яка лежала на торішній жовтій і густій, як гриви буланих коней, траві.

— Смірно! — крикнув Сидоркевич. Наближалось місце, куди вони йшли.

Високий чи почув щось нове в голосі поручика, чи просто знепокоєний криком, підвів голову, зупинився й несподівано голосно і хрипло спитав:

— Ще далеко?

Але йому ніхто не одповів. Єфрейтор Заборний, що йшов поруч з ним, злякано схопив його за руку й потягнув уперед. Але сам, не будучи певним, чи так зробив, чи ні, озирнувся з боязким питанням на лиці до офіцера. Сидоркевич, ніби не помітивши озирання єфрейтора, одвернувся. Високий же знов віднісся до всього того байдуже.

Рожева фарба лягала на небо сміліше й густіше. Хмари немов теж скинули з себе нічну сонливість і рухались бадьоро. Земля скрізь була чорна, насичена вільгістю і тут так само, як і в полі липла великими шматками до чобіт, так що приходилось іноді зупинятись і зчищати її з ніг. Високий теж ставав і зчищав. І коли він це робив, салдати старались не дивитись на нього й на себе. Вони мовчки стояли і, потупивши очі в землю, терпляче чекали.

Сидоркевичу теж було тяжко дивитись на нього і він в такі хвилини виймав цигарку й старанно закурював її.

Серед рідких дерев і кушів заясніла попереду лощина. Там видно було людей і прив'язаних до дерев коней. Недалеко стояв чийсь екіпаж.

Салдати без команди ще більш підрівнялись, «сомкнулись» і скося поглядали на офіцера, ловлячи очима кожний його рух. Так добрі коні водять ву-

хами в бік строгого кучера, хапаючи найменший звук від його.

Фельдфебель Кирпа дрібненьким підтюпцем підбіг до Сидоркевича і щось запитливо прошепотів до нього. Салдати всі скосили на них очі.

Тільки «вольні» нічого не помічали і йшли з похиленими головами. Очутились вони лиш тоді, як зачулась команда «стой!». Високий раптово підняв голову. Просто перед ними, на фоні рожевого неба, на другому боці лощини чіткими, й чорними лініями вирізувалась шибениця похোжа на букву Т. А кроків за п'ять від неї стояла купка людей, воєнних і штатських, між якими кидалась в очі ряса священика.

Менший вмить глухо замичав і забився в руках салдатів. Салдати зблідли, але держали його міцно й стривоженими, напруженими очима подивлялись на поручика.

Приказ був вести першим «нижчого». Сидоркевич хитнув фельдфебелю і той чудним голосом, якого ніколи Сидоркевич не чув у нього, звелів салдатам вести звязаного «вольного».

Він не хотів іти, цей «вольний». Тоді його взяли на руки і понесли, стараючись не дати йому бити ногами по головах.

Сидоркевич одвернувся. Він два рази був уже на вішанню, але не міг при звичаїтись. Йому ставало млосно, коліна підгинались і він міг би впасти, якби не одвертався.

Роблячи вигляд, що він слідкує за другим арештантом, офіцер повернувся спиною до шибениці. Деякі з салдатів дивились у землю і стояли так непорушно, що якби їм поставити на голови посуд з водою, вони б її не схлюпнули. Але декотрі дивились у той бік, куди понесли меншого. І по лицах

цих салдатів, як у дзеркалі, Сидоркевич міг бачити, що там робилося.

Він перевів очі на високого. Цей стояв з похилою головою. Капельох його був пом'ятий і в грязюці, очевидно, по дорозі упав десь з голови. Комір пальта в'яло облягав сірі неголені щоки. Між щетиною виднілись маленькі прищики на щоках. Губи часом ворушились, неначе він жував щось. Іноді він якось судорожно підводив голову, хутко, на один мент, як діти в темну хату, зиркав у бік шибениці і знов похнюплювався ще нижче. Значить, знав він, що діється з товаришем, що має діятися з ним?

Салдати, що дивилися, вмить якось вирівнялись. В очах їх Сидоркевич побачив той жах і млосність, що була у нього перший раз. У ефрейтора Заборного одвисла нижня губа і ніс став такий білий, що Сидоркевичу стало страшно. Раптом Заборний хитнувся і, пустивши з рук рушницю, криво упав на землю. До нього підбігли товариші й одтягли його вбік, злякано поглядаючи на начальника.

Високий тупим, затуманеним поглядом подивився на Заборного, на салдатів і зупинився на Сидоркевичові. І йому яскраво кинулось в очі мертвенність його лиця. Це не було лице живої людини. Очі не були живими очима, вони нічого не бачили, вони помирали вже по дорозі, може вже в тюрмі почали мерти.

Високий помалу повернув голову туди, куди так витягнуто, з блідими лицами, нестримно дивились салдати.

І Сидоркевич побачив, що мертві очі немов наткнулись на вогонь. Вони поширились, страшно блиснули, голова шарпнулася назад, ніби хто штовхнув її долонею в лоб.

Офіцер інстинктивно захопився рукою за кобур револьвера.

Але високий тільки ступив один крок назад, потім вперед, повів навкруги напів безумними очима і несподівано широко позіхнув. Плечі його струнулися від дрожи,—холоду чи чого іншого. І він знову стомлено похнюпився.

Він стояв тепер попереду всіх з похиленою головою й покірно чекав своєї черги.

Сидоркевич одважився й озирнувся. На шибениці висіло коротке тіло «вольного». Рот був так само зав'язаний. На одній нозі чомусь не було черевика і біла непорушна висяча карпетка над землею робила морозяче вражіння. Коло його ніг хутко перебирав руками чоловік у червоній сорочці. Що він робив, Сидоркевич не встиг розібрати. Недалеко від чоловіка стояла купка з прокурора, жандарського полковника і священика. Цей стояв спиною і похожий був на стару даму в чорному пенюарі.

Сидоркевич почув, як йому стало душно і холодний піт тяжко виступив під козирком картуза. Він поспішно одвернувся до високого.

І раптом його вразила якась ніби зміна в лиці арештанта. Сірі товсті щоки стали немов твердішими, губи розкрилися, очі дивились з новим, незрозумілим Сидоркевичу, непокійним виразом. Вони напружені кудись у бік шибениці, але не на саму її,—видно це було. Офіцер повернувся в ту сторону. І перед ним розгорнулася картина, якої він досі не помічав. Геть-геть на обрію, внизу, за цією горою червоним полум'ям горіло небо. Далекий ліс вирисовувався чорною щетиною. З боку щетини упирався в сиву пухку хмару невеличкий хрест якоїсь сільської церкви. Він був похожий на хрестики, що носять на шиї. Між горою і хрестиком чорними, блідно-зеленими, жовтими рівнокутними смугами тягнулись поля. Їх косо перерізувала стьожка річки, такої ж

рожевої, як і небо. Віяло безмежним простором, широкою, буйною волею.

В цей мент хмари розірвались над обрієм і крізь них глянула така ніжна і чиста блакить неба, що Сидоркевичу тепло сколихнулись груди. Кінці хмар, як розігріте до білого залізо, заіскрилися світом сонця. Зараз воно впливе. Офіцер мимохіть прихмурился й одвернувся.

Але не встиг він повернути голову, як верхи дерев зразу облив широкий, сліплючий промінь сонця. Багнети салдатів боляче й радісно заблищали. Обличчя стали живими, рожевими, в очах засвітились іскри. Сидоркевич хутко глянув на високого.

Глянув і на мент аж замер від того вибуху почувань, який викликало в йому лице «вольного». І дивування, й несвідома тривога, і ніби задоволення від чогось довгожданого, і чекання чогось страшного, неминучого.

Як потім розказував він, це лице робило вражіння людини, яка раптом збудилась, скочила на ноги й прийшла до себе. Збудилась і з очей дивом якимсь зникло тупе, сонне безуміє, все лице немов зразу схудло, тіло витягнулось, налилось неспокійним рухом.

Те, що сталося зараз же після цього, взяло не більш чотирьох хвилин, але Сидоркевичу вони здались годинами.

«Вольний» вмить прудко перебіг очима навкруги. Увага всіх була коло шибениці. Салдати стояли трохи позаду.

Погляд арештанта зустрівся з враженими очима офіцера. Сидоркевич казав, що в тому погляді, раніше такому невидющому, байдужому, вмить вибухла така ненависть, з відблиском якоїсь судорожної хитрости, що Сидоркевич цілком інстинктивно вхо

пився за револьвер. Але тільки він це зробив, як сталося те, що з несвідомою тривогою зразу ж учув офіцер, лиш глянувши на арештанта. Хто зна, може б воно й не сталося, якби він не взявся за револьвера. Рух же той наче штовхнув у спину високого. Він враз зірвався з місця, похилив, як бик, голову і з такою силою побіг, що капелюх його зразу злетів з голови й упав під ноги офіцерові. Якийсь мент було тихо, неначе все завмерло на зорі від цієї несподіванки, але зараз же зо всіх боків почувся тривожний крик, клацання курків, топін ніг. І в ту саму мить Сидоркевича схопило й шарпнуло вперед незрозуміле люте чуття злоби й бажання піймать. Ноги сами собою зірвались і понесли за скажено миготячими ногами і схиленим уперед тілом «вольного».

Як Сидоркевич перший раз вистрілив, того він не пам'ятав. Але пам'ятав, як «високий» раптом набігу хитнувся в один бік, потім знов у другий і став бігти якось чудно заковирюючи ногою.

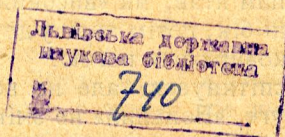
Сидоркевич спіткнувся, але не встав, а з землі вистрілив у друге. «Вольний» не змінив бігу. Не попав. Ззаду чувся крик і топін ніг, поперед офіцера вискочив фельдфебель Кирпа, зупинився, прицілився і вистрілив з рушниці.

Втікач упав головою вниз. Але зараз же знов підвівся й побіг просто на кущі, які стояли перед ним. Біг він, як п'яний і, очевидно, нічого вже не бачив, бо, наткнувшись навіть на кущі, замість того, щоб узяти трохи вправо, де вільно було, кинувся вліво, на інші кущі. Тут його й настигли вистріли. Він знов упав, але все-таки не лежав і поповз по землі кудись під віти, як смертельно ранений звір. Сидоркевич, біжачи, бачив задки його скривлених че-

ревиків і червоний кривавий слід по жовтій торішній траві.

За кущами втікач, хитаючись і безладно простягаючи руки, немов шукаючи підпори, знов устав. В цей мент сонце вдарило йому, мабуть, в лице і осліпило, бо він захитався, щось хрипло крикнув і упав лицем униз.

Коли салдати підбігли й перевернули його лицем догори,—на товстих щоках вже лежала мертва блідість, під оком червоніла кривава пляма, яку він, мабуть, зробив, мацнувши раненою рукою, а в очах застиг вираз страшного напруження і прагнення вперед—туди, де сходило сяєуче і цілюче салдатські рушниці сонце.

ДИТЯЧА ЛІТЕРАТУРА

ТОДОСІВ

ЛИС МИКИТА

з ілюстр. худ. П. Лапина
96 стор.

Ціна 65 коп.

І ФРАНКО.

ВОРОНИ І СОВИ

з ілюстр. худ. П. Ла-
пина, 48 стор.

Ціна 35 коп.

Л. ГЛІБОВ

Б А Й К И

з передмовою Т. Черка-
ського, 148 стор.

Ціна 45 коп.

*** О СТЕШЕНКО**

КОЛОСКИ ЖИТТЯ

Читанка для 2-ої групи
трудшкіл, з малюнками
136 стор.

Ціна 80 коп.

*** О. СТЕШЕНКО**

КОЛОСКИ ЖИТТЯ

Читанка для 3-ої групи
трудшкіл, з малюнками
192 стор.

Ціна 1 вкр. 20 коп.

*** Б. ГРІНЧЕНКО**

П А Л І Ї

Оповідання, з ілюстрац.
худ. П. Лапина, 16 стор.

Ціна 10 коп.

*** Б. ГРІНЧЕНКО**

САМ СОБІ ПАН

Оповідання, з ілюстрац.
худ. П. Лапина, 28 стор.

Ціна 15 коп.

*** Б. ГРІНЧЕНКО**

Е К З А М Е Н

Оповідання, з ілюстрац.
худ. П. Лапина, 16 стор.

Ціна 10 коп.

*** Б. ГРІНЧЕНКО**

СЕСТРИЦЯ ГАЛЯ

Оповідання, з ілюстрац.
худ. П. Лапина, 16 стор.

Ціна 10 коп.

*** Б. ГРІНЧЕНКО**

НЕПОКІРНИЙ

Оповідання, з ілюстрац.
худ. П. Лапина, 24 стор.

Ціна 15 коп

*** Б. ГРІНЧЕНКО**

К С Е Н Я

Оповідання, з ілюстрац.
худ. П. Лапина, 24 стор.

Ціна 10 коп.

*** Б. ГРІНЧЕНКО**

ГРИЦЬКО УКРАЛА

Оповідання, з ілюстрац.
худ. П. Лапина, 20 стор.

Ціна 10 коп

*** К. ПЕРЕЛІСНА**

О Д А Р К А

Оповідання, з ілюстрац.
худ. П. Москаленка,
48 стор.

Ціна 25 коп.

*** Б. ГРІНЧЕНКО**

БЕЗ ХЛІБА

Оповідання, з ілюстрац.
худ. П. Лапина, 24 стор.

Ціна 15 коп.

П. ВОРОНИН

РАДИВОНКА

Оповідання, 20 стор.

Ціна 10 коп.

**ЛІТЕРАТУРА ДЛЯ СЕЛЯНСЬКИХ І РОБІТНИЧИХ
КНИГОЗБІРЕНЬ**

За редакцією та з передмовами Т. Черкаського

СТ. КОВАЛІВ

РОЙТІВ ШИБ

Оповідання

Ройтів шиб. Суєта про
насушний. Куфа з ара-
ком.

80 стор. Ціна 30 коп.

О. КОБИЛЯНСЬКА

ЗА ГОТАР

Оповідання

За готар. Юда Битва.

64 стор. Ціна 25 коп.

О. МАКОВЕЙ

КЛОПОТИ

САВЧИХИ

Оповідання

64 стор. Ціна 30 коп.

С. ЧЕРКАСЕНКО

ВОНИ ПЕРЕМОГЛИ

Оповідання

Вони перемогли. По-
бачення. Юдита. Саш-
ків кінець.

80 стор. Ціна 35 коп.

Т. БОРДУЛЯК

ПЕРШИЙ РАЗ

Оповідання

Перший раз. Для хо-
рого Федя. Літи. Са-
мітна нивка. Ось нуди
ми підемо, небого!..
Бузьки. Дяк Гриць.
Жебрачка

72 стор. Ціна 35 коп.

М. ЛЕВИЦЬКИЙ

ЗЕМЛИЦЯ РІДНА

Оповідання

Землиця рідна. „Заєць“.
Тяжка дорога. Забув.
Злочинниця. Порожнім
ходом. Щастя Пейсаха
Лейдермана. Деда.

84 стор. Ціна 35 коп.

О. КОНИСЬКИЙ

СПОКУСЛИВА

НИВА

Оповідання

76 стор. Ціна 30 коп.

Д. МАРКОВИЧ

У НАЙМИ

Оповідання

У найми. На Вовчому
хуторі. Шматок. Іван з
Буджака. Два платочки

56 стор. Ціна 20 коп.

Н. КОБРИНСЬКА

ВИБОРЕЦЬ

Оповідання

44 стор. Ціна 20 коп.

**Вимагайте по всіх книгарнях та кіосках або
замовляйте безпосередньо чи листовно в
книгарні видавництва**

Харків, вул. 1-го Травня, 10 та 11. Тел. 29-84

КООПЕРАТИВНЕ ВИДАВНИЦТВО „РУХ“

Твори В. ВИННИЧЕНКА

в окремих випусках:

Голота. Ілюстрації Лапина	Ціна 65 коп.
Краса і сила	„ 25 „
Контрасти	„ 20 „
Біля машини	„ 15 „
Темна сила	„ 10 „
Хто ворсг	„ 10 „
Голод	„ 10 „
Честь	„ 10 „
Момент	„ 10 „
Глум	„ 10 „
Записна книжка	„ 10 „
Купля	„ 20 „
Кумедія з Костем	„ 10 „
Зіна	„ 10 „
Сліпий	„ 15 „
Кузь та Грицунь	15
Таємна пригода	10
Тайна	15
Промінь сонця	10
Хведько Халамидник	—
Маленька рисочка	15
Чекання	15

0,42 коп
(1986)

РА 740 у

~~9568~~

КООПЕРАТИВНЕ ВИДАВНИЦТВО **РУХ**

Харків, вул. 1-го Травня, 10/11
Телеф. 29-84.

4345

В. ВИННИЧЕНКО

ПРОМІНЬ СОНЦЯ

КООПЕРАТИВНЕ ВИДАВНИЦТВО

— РУХ —

ЖИТАРЕНКО